

P L A K E T T E K

Irta: ERDŐHAZI HUGÓ

I.

Sáros uccában, ázott házak között
van a hazám. Ablakok hívnak csöndes
fényvel szelet fújtató estékben
és lompos felhők simogatnak
szakálukkal. Enyém a világ, mert
nincsen házam, forrósággal
ölelkező kályhám. Cuppanó sárban
követem girhes uccalány nyomát.
Kékes fény lobog előttem; az éhség; —
fekete ködök gomolyognak, ha
pozsgás kirakatok elé érkezem:
a gyűlölet; — és két karommal
ölelni szeretnék. Szagos kertek
alatt sírva fakadok, rongyos
ingem alá, szőrös mellemre ó
tegyetek, csak tegyetek szelíd
gyermekfejet.

Békés fűzfák alatt ágak
karcolják hátamat, olyan az
életem, mint ködbe tévedt utas
kúitorgása, nézzétek csak,
ott tántorog fojtogató ködben,
karjai magasba rimánkodnak
és üvöltése száll félelmes
árnyak között,
súlyos éj van, halottak szemével
keresem az utat.
Munkanélküli vagyok...

II.

Gyümölcs friss húsából folyik
mákonyos lé, forró torkomra
öntétek hordóból,
ó kirakatok, szebben csillogtok,
mint hideg, távoli csillagok:
elalélt bennem a vágy,
mert ablak mögött kövér ember
húst fogyaszt,
öntétek arcomba a zöld
mártást
és szemeimet takarják be
lekváros palacsinták,
mély álmom boldog bódulatában
ússzak húsleves tengerében,
hol halak villognak,
mint terített asztalon
a kifent kések...